

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-286/08;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd niesłusznie przyjął, że w przypadku zgłoszenia oznaczenia „Hallux” dla „artykułów ortopedycznych” i „obuwia” występuje bezwzględna podstawa odmowy rejestracji w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. Nie da się zrozumieć dlaczego Sąd wbrew twierdzeniom skarżącej przychylił się do argumentacji Urzędu i wyszedł z założenia, że „hallux”, łacińskie określenie dużego palca stanowi zwyczajowy skrót określenia „hallux valgus” czyli zniekształcenia dużego palca. Takie działanie Sądu wykracza poza ramy zasady badania z urzędu i ponadto narusza obowiązek uzasadnienia.

Poza tym Sąd dokonał nieprawidłowego ustalenia towarów i kategorii towarów. Jako że pojęcie „artykuły ortopedyczne” ma bardzo szeroki zakres i wystarcza gdy podstawa odmowy rejestracji odnosi się jedynie do części towarów Urząd ma możliwość wskazania dowolnej ilości rodzajów towarów w celu odmowy rejestracji określonego rodzaju towarów. Tej okoliczności Sąd nie wziął pod uwagę.

Jeżeli chodzi o obuwie Sąd wyszedł z błędnego założenia, że istnieje kategoria towarów zwana „obuwem oferującym komfort noszenia”. W rzeczywistości nie ma jednak żadnej różnicy między obuwem ogólnym i tak zwanym obuwem oferującym komfort noszenia.

Dodatkowo przy określaniu właściwego kręgu odbiorców dla odpowiednio „artykułów ortopedycznych” i „obuwia” Sąd kierował się rozważaniami niemającymi znaczenia dla sprawy. Zdaniem wnoszącej odwołanie, w tym względzie należy oprzeć się na przeciętnym odbiorcy. Taki przeciętny odbiorca nie zna jednak łaciny ani nie posiada wiedzy na temat zniekształcenia stopy zwanego hallux valgus. Znaku towarowego „Hallux” nie można zatem traktować jako znaku opisowego.

Wreszcie Sąd dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie przeprowadzając analizy oznaczenia „Hallux” w oparciu o ten przepis.

Odwołanie od wyroku Sądu (sala ósma) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-141/08 E.ON Energie AG przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez E.ON Energie AG

(Sprawa C-89/11 P)

(2011/C 152/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: E.ON Energie AG (przedstawiciele: A. Röhling, F. Dietrich i R. Pfromm, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 377 wersja ostateczna z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie COMP/B-1/39.326, podanej do wiadomości wnoszącej odwołanie w dniu 6 lutego 2008 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności ww. decyzji w zakresie, w jakim a) zostaje nałożona na wnoszącą odwołanie grzywna i b) wnosząca odwołanie zostaje obciążona kosztami postępowania, a także uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje zaskarżony wyrok Sądu, wnosząc o jego uchylenie, a także stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 377 wersja ostateczna z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie COMP/B-1/39.326. Sąd utrzymał tym rozstrzygnięciem w mocy nakładającą grzywnę decyzję Komisji, w której ta ostatnia zarzuca wnoszącej odwołanie złamanie pieczęci umieszczonych przez przedstawicieli tej instytucji zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i, wobec tego, „przynajmniej nieumyślnie” naruszenie art. 23 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1/2003. Swe odwołanie opiera ona na sześciu zarzutach:

- 1) W pierwszej kolejności, zdaniem wnoszącej odwołanie rozłożenie ciężaru dowodu przez Sąd stanowi naruszenie prawa i, co za tym idzie, narusza zasadę domniemania niewinności i paremii prawa wspólnotowego *in dubio pro reo*. W szczególności Sąd nie uwzględnił tego, że środek dowodowy w (niekwestionowanej) postaci pieczęci nałożonej na *Shelf Life* nie był „wystarczająco przekonujący”, aby dowieść popełnienia naruszenia.
- 2) W drugim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uchybił ciężącemu nań obowiązkowi uzasadnienia ze względu na dokonanie błędnej kwalifikacji prawnej. W

ramach przeniesienia ciężaru dowodu Sąd nie uwzględnił ustanowionego przezeń początkowo kryterium „podważania” mocy dowodowej pieczęci poprzez ustanowiony później i uwzględniony w ramach kwalifikacji prawnej wymóg bezpośredniej „przyczynowości” pomiędzy przeterminowaniem pieczęci a wystąpieniem fałszywej reakcji pozytywnej.

- 3) W trzecim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd wypaczył dowody i naruszył w ten sposób reguły logiki i zasadę państwa prawa, a także uchybił ciężącemu nań obowiązкови uzasadnienia. W tym względzie wnosząca odwołanie twierdzi w szczególności, że Sąd dokonał oceny wagi środka dowodowego z „protokołu dokumentującego czynność opieczetowania” przyjmując założenie, iż stanowi on *wystarczający dowód* na *prawidłowość nałożenia pieczęci*, którego to wniosku nie można wyciągnąć na tej podstawie.
- 4) W czwartym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca dalej idący brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym naruszenia reguł logiki. Przyjmując za punkt odniesienia inne umieszczone w budynku wnoszącej odwołanie pieczęcie Sąd wyciąga, na podstawie funkcjonowania tych pieczęci, nielogiczny wniosek dotyczący funkcjonowania spornej pieczęci.
- 5) W piątym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasady prawidłowego postępowania dowodowego, reguły logiki i zasadę *in dubio pro reo*. W szczególności Sąd naruszył prawo uznając za pozbawione znaczenie przedstawione przez wnoszącą odwołanie wyjaśnienie dotyczące stanu napisu „VOID” na framudze drzwi oraz naruszył zasady prawidłowego postępowania dowodowego nie badając tej kwestii.
- 6) Wreszcie, w szóstym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie przez Trybunał prawa ze względu na naruszenie przezeń zasad prawidłowego postępowania dowodowego i zasadę prawną proporcjonalności przy obliczaniu kwoty grzywny. Sąd nie uwzględnił okoliczności łagodzącej polegającej na tym, że to sama Komisja spowodowała w dniu przeszukania niewytłumaczalną później sytuację. Ponadto, w odniesieniu do wagi wpływu wywieranego na dobro chronione, Sąd naruszył prawo nie badając dowodów dotyczących istotnej kwestii otwarcia drzwi, mającej znaczenie dla wagi czynu i kwoty grzywny.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-13/09 August Storck KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez August Storck KG

(Sprawa C-96/11 P)

(2011/C 152/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: August Storck KG (przedstawiciele: adwokaci T. Reher, P. Goldenbaum, I. Rohr i T. Melchert)

Dru ga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozważania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu, na mocy którego oddalona została skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącej odrzucenia przedstawionego przez nią zgłoszenia oznaczenia trójwymiarowego przedstawiającego kształt myszy z czekolady.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące trzy zarzuty:

I. Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

- 1) Sąd pod wieloma względami nie uwzględnił istoty pojęcia charakteru odróżniającego, w związku z czym błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i niesłusznie odmówił uznania, że zgłoszony znak towarowy ma samoistny charakter odróżniający.
- 2) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa ocenił zgłoszony znak towarowy w świetle orzecznictwa dotyczącego znaków towarowych tworzonych przez kształty niezawierające elementów graficznych czy słownych, mimo że znak ten posiada element graficzny w postaci żłobień w jego powierzchni. Ów znak winien być oceniany zgodnie z zasadami obowiązującymi dla graficznych znaków towarowych.
- 3) Sąd błędnie ocenił okoliczność, że kształt produktu oprócz funkcji odróżniającej może pełnić również inne funkcje, jak na przykład estetyczną, i w niczym nie pomniejsza to pierwotnego charakteru odróżniającego znaku towarowego tworzonych przez kształt towaru.
- 4) Sąd zinterpretował określenie „zwyczajowo nie” jako „nie przyzwyczajony”, w związku z czym wykluczył możliwość, że konsument jest już przyzwyczajony do stosowania w sektorze słodczy tego rodzaju znaków towarowych tworzonych przez kształt i z tego względu może je postrzegać jako zdolne do odróżniania poszczególnych towarów. Ponadto Sąd nie ujął prawidłowo znaczenia kształtu dla odróżniania towarów na rozpatrywanym rynku słodczy i dlatego zastosował niewłaściwe prawne kryterium w zakresie dowodu na okoliczność charakteru odróżniającego znaków towarowych tworzonych przez kształt w sektorze słodczy w zakresie, w jakim takie znaki towarowe naśladują zwierzęta lub inne istoty tudzież kombinację elementów różnych istot żywych.